

garantida de ciutadania i després vénen ací i diuen: «Oiga, senyora vicepresidenta, menudo tapón.» Però si el tapó l'han fet vostés. I no és qüestió de passat i futur. Ja sabem tots que des del dia 24 vostés són passat i nosaltres som futur. Això ja ho sabem. El dia 24 els ciutadans i ciutadanes els ho digueren. Però, home, els taponen els han fet vostés. Són del passat i són les conseqüències del passat, perquè això és el que té la línia històrica, i és que un hereta el que altres fan mal, que és el que mos ha passat ara, ni més ni menys.

I per a explicar les polítiques que anem a fer, hem d'explicar el que ens hem trobat. I el que ens trobem cada dia, perquè les conselleries estan plenes de mines antipersona, i quan te descuides, ahí n'hi ha una cosa que dius, ui, ¿i este contracte a qui haurà afavorit? Ui, ¿i a qui estàrà..., a qui estàrà afavorint este saqueig? I això és el que mos estem trobant.

I com que el segon eix del pacte del botànic, que vostés li tenen tanta..., ¿no serà més bonic el pacte del botànic que el del *pollo* que feren vostés per a començar a governar ací? (*Aplaudiments*) Per l'amor de Déu. Doncs el segon eix diu..., parla de transparència i que li digam la veritat a la gent.

Mire, jo no vaig a demanar disculpes perquè jo no he dit que vostés no siguen dignes. Jo he dit que estos són representants d'un poble digne. Que el poble és tan digne ara com abans, ¿eh? Però jo no vaig a demanar disculpes perquè el que he dit és que són representants d'un poble digne i que no són *palmeros*. Vostés si volen tindre *palmeros*, això ja és cosa de vostés, però açò són diputats i diputades. Aleshores no anem a..., no vaig a entrar més ahí.

Mire, el 19% d'augment de pressupost vosté sap, igual que jo, que va ser una mentira, perquè el pressupost real no era constant 2012 i 2013, i en el 2015, amb el dèficit que vostés van deixar l'any anterior que va paraitzar tota la conselleria, eren diners per a pagar dèficits anteriors, no per a augmentar el pressupost de la conselleria. I vosté ho sap, allò del 19% és un mite, igual que allò de la bona gestió de la dreta.

I el que tampoc anem a fer ací és, per exemple, anunciar centres com vostés anunciaven, i la senyora Sánchez Zaplana també, a Alcoi, Elx, Paterna, Quart de Poblet. Això tampoc ho anem a fer. Jo no vaig a vindre ací a comprometre'm a una cosa que no siga una cosa que realment podem i anem a dur a terme per a quedar bé ací.

I, mire, per a acabar, ha citat vosté... ha citat vosté a Mirabeau. Mire, han vostés de revisar també les cites que fan, perquè després de la seua mort es va descobrir que era un gran corrupte i, de fet, la revolució li va retirar tots els seus honors, cosa que els ciutadans van fer amb vostés també el dia 24 de maig, per cert.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta.

Per a informació de les seues senyories els comentaré que, gràcies a l'amabilitat del senyor conseller d'hisenda, anem a ordenar el ple, de manera que intervindrà ell i farà la seua primera intervenció i, després, farem un descans per un temps prudencial.

Però abans d'això volguera demanar-los un minut de silenci desgraciadament per la mort de la nova dona a mans d'un assassinat masclista.

(*La cambra guarda un minut de silenci*)

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies.

Continuem, com dia abans, amb la compareixença del conseller d'Hisenda i Model Econòmic per a informar sobre les línies generals de la política que durà a terme la conselleria en aquesta legislatura, sol·licitada a petició pròpia i pel Grup Parlamentari Popular.

Té la paraula l'honorable conseller, Vicent Soler.

Compareixença del conseller d'Hisenda i Model Econòmic, senyor Vicent Soler i Marco, per a informar sobre les línies generals de la política que durà a terme la conselleria en esta legislatura, sol·licitada a petició pròpia (RE número 681) i pel Grup Parlamentari Popular (RE número 636)

El conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Senyora presidenta.

Senyories.

És esta, com saben vostés, la primera ocasió que comparec davant de vostés com a conseller d'Hisenda i Model Econòmic, i em permetran que els manifeste el meu més sincer desig de mantindre amb les seues senyories un diàleg obert i fluid, un permanent afany de cooperació i la més ferma esperança que, amb independència de les diferències, siguem capaços de trobar àmplies avingudes per a la trobada i el retrobament.

El meu respecte per a estes Corts trascendix el dictat de la raó, ja que d'elles garde records entranyables i velles amistats des d'aquells anys que vaig ser diputat i vicepresident de la institució. Em podem vore com a conseller, però tinguen la seguretat que també em poden vore com un humil company de camí, que recorda amb afecte el seu trànsit per esta casa.

La present legislatura ha nascut sota el signe del canvi. L'Acord del Botànic ha conclòs en la formació d'un nou govern. Volem ser no només símbol, sinó motor del canvi. El meu ànim ací i hui és el de transmetre que, sent este canvi possible i necessari, hi ha gravíssimes raons d'estat o, si ho desitgen, de comunitat que ens assenyalen amb tota claredat que en este canvi hi ha àmplies i fonamentals parcel·les de govern per a les quals fa falta la força de la unió, la força de tota la cambra, de tota la gent que està ací.

De fet, vinc amb satisfacció d'haver contemplat ahir com per fi es debatia al congrés la reforma estatutària que vincula les inversions de l'estat amb la nostra població, al pes de la població valenciana en Espanya. I ja era hora! Ja era hora, i espere que si el temps, els temps parlamentaris ho permeten, l'aprovació d'esta reforma, si no ho permet en esta legislatura, ho tinguem i se faça en la pròxima legislatura. I de mantindre la determinació que això vaja a bon port.

Mantindre i reiterar-la perquè si ja el finançament autonòmic, com després explicaré, ens ha conduït al major desastre –subratlle– al major desastre de la nostra autonomia en els trenta-dos anys de la seua existència, la inversió de l'administració central, de la qual òbviament la reforma de l'Estatut volia assegurar, no ha contribuït en absolut a corregir eixe desequilibri.

Això dit, permeteu-me subratllar les dos línies estratègiques en l'acció de govern d'esta conselleria: la millora del finançament, òbviament; però també la millora de l'eficiència de l'administració de La Generalitat per fer factible eixe canvi que volem i desitgem el govern.

Comencem pel finançament. El finançament autonòmic constituïx per la seua importància la primera línia estratègica del canvi, un canvi vital en aquest cas perquè suposa ni més ni menys la supervivència de l'autonomia valenciana, de la Generalitat valenciana. Si no aconseguim la plena recuperació de la capacitat financera de La Generalitat haurem patit la

derrota més gran que hem conegut, que ha conegut la nostra terra, des del decret de nova planta.

I sent dir-los que ja ara la nostra autonomia es troba seriosament danyada, preocupadament malalta. Per això tenim una secretaria nova en la conselleria dedicada al tema del finançament, amb direccions generals que han de vore també amb el finançament europeu i també de gestionar millor el patrimoni i tot el sector públic de La Generalitat.

La malaltia de l'autonomia valenciana permet explicacions complementàries, però en totes elles emergeix com a primera causa l'infrafinançament. L'infrafinançament que hem patit durant dècades, l'infrafinançament que ha conduït al fet que s'acumularen més de quaranta mil milions d'euros, ni més ni menys, que el 40% del PIB valencià, quan en l'any 1995 –preguen nota vostés– l'any 1995 el deute de La Generalitat estava situat en un 6,5, del 6,5 al 40. Eixe és el recorregut dels últims vint anys. Això significa que si seguïrem amb els ingressos que ara disposem, encara, com ha dit molt bé algun dels portaveus anteriors, tardaríem tres legislatures, tres anys complets per a, tancada La Generalitat, per a poder retornar tot este deute.

Ja en el transcurs de la dictadura, però això ve de molt lluny, les persones i el territori valencià van rebre menys serveis i dotacions públiques, no se sap ben bé per què, potser perquè fórem els últims republicans, pel que fóra. De fet, a l'inici del període democràtic i de les nostres institucions autonòmiques l'aplicació del criteri del cost efectiu va permetre l'existència d'una informació asimètrica que tendia a infravalorar algun dels serveis transferits.

Els posteriors models de finançament, especialment el que conforma l'*statu quo* actual, és el finançament del 2002, l'anomenat «model Zaplana», no ha fet sinó aprofundir la bretxa de la insuficiència financera i ampliar la distància negativa entre el que percebem els ciutadans valencians i el que rebem la immensa majoria dels ciutadans de la resta d'Espanya.

Des d'aquell moment el problema valencià no s'ha solucionat, ni en el 1996, quan el Govern d'Espanya va cedir un percentatge dels impostos estatals a les comunitats autònomes, ni este del 2002 quan es va completar el procés de transferències i havia de fer-se *resetejar* el sistema de finançament, quan en lloc de fer-ho es va definir un model de distribució dels recursos que preservava la asimetria que venien patint els valencians des del principi de la transició democràtica.

El fet és que en el model de 2002 se va prendre com a punt de partida la població de 1999 i que no establira un mecanisme per a realitzar-ho cada any. I va acabar agreujant el perjudici, ja que durant bona part de la dècada passada, com vostés saben, la població valenciana va créixer més que la mitjana espanyola.

La reforma de 2009 va servir per actualitzar les xifres de població, introduir els fons de convergència, en els qual la Comunitat Valenciana apareix com una de les principals beneficiàries. Però el fet que la major part dels recursos seguïen distribuïts d'acord amb l'*statu quo* fixat en el 2002, ha acabat col·locant la Comunitat Valenciana de nou a la cua pel que fa als ingressos per habitant.

La mateixa llei de 2009 establia que el Govern d'Espanya estava obligat a revisar el sistema i corregir els seus desequilibris en el 2014. Podia i devia d'haver-ho fet. Però ha preferit continuar apretant les comunitats autònomes, obligant a sensibles retallades socials comunitats que, com la valenciana, han estat les pitjors tractades pel sistema de finançament. I esta asimetria ha donat pas a una altra: les autonomies pitjor finançades han hagut de recórrer en major mesura que la resta a més préstecs de l'estat per pagar els seus proveïdors. (*Inintel·ligible*) ... amb això més càrrega

financera i han hagut d'acceptar una condicionalitat que retalla la seua autonomia política i financera.

Senyories, tant és així que hui, com ha dit molt bé la senyora vicepresidenta, la segona conselleria, la segona partida dels pressupostos de La Generalitat, després de sanitat, és el deute, pagar el deute, pagar els costos financers del deute.

Miren vostés, sé que no es veu bé, però els explique este gràfic. Este gràfic mos diu que l'any 2010 el pressupost de La Generalitat significava més o menys el 13,7% del PIB valencià. Saben ara, amb un pressupost similar, que la part del pressupost dedicada a política, no a pagar el deute, ha acabat reduint-se més d'un punt i ara està en el dotze i poc? Què vol dir això? Vol dir que la càrrega del deute està condicionant absolutament les polítiques, les polítiques possibles d'esta Generalitat.

Este és un gràfic que deurien tindre tots en casa i recordar-ho. Quin pes té el deute acumulat per a l'exercici de les competències a què tenim obligació.

Com he assenyalat abans, les anteriors causes no són les úniques. Una bona part del dèficit té causes pròpies, atribuïbles a greus errors de gestió, al descontrol i a l'eufòria en la despesa que han caracteritzat passades etapes del govern valencià, fins i tot quan els efectes de la crisi eren més que previsibles. Assumixc que l'orientació de part del pressupost valencià cap a finalitats improductives ha malmés el vigor de la nostra economia, com ho ha fet la corrupció en les seues diverses modalitats, des de la mesurable en euros, sobres i dinerets que han anat a les butxaques d'alguns, que no als interessos generals, fins –alerta!, no ens oblidem d'això– fins la no més difícil quantificable metres de requalificació de sòl fetes per decisions arbitràries per part dels responsables polítics.

Esta part del dèficit s'integra en el que el nou govern ha d'afrontar sense remei, perquè estem en un estat de dret, encara que tindrem ben present la identificació de les responsabilitats polítiques, patrimonials o penals que corresponguen, com ha dit anteriorment la vicepresidenta.

Però més enllà d'esta (*inintel·ligible*) ... fracció, encara que minoritària, la major raó del problema valencià té els seus orígens en el maltracte que la Comunitat Valenciana ha rebut de l'administració central. Que siguem l'única comunitat autònoma que combina una balança fiscal negativa i un nivell de renda 12 punts per baix de la mitjana, senzillament és escandalós, democràticament escandalós, és anticonstitucional, és inadmissible per part dels valencians. (*Aplaudiments*)

Il·legal, il·legal, contra la llei de finançament de les comunitats autònomes, contra el principi d'equitat, contra el principi de solidaritat, contra els principis bàsics de convivència constitucional. És important per la magnitud de les diferències entre els valencians i la resta d'Espanya. És il·legal perquè ha saltat pels aires tant les previsions constitucionals com la llei, com he dit, de finançament de les comunitats autònomes. Oposat a l'equitat, perquè la situació actual equival a dir que els valencians estem castigats a viure menys temps o de pitjor manera que la resta dels espanyols, a estar pitjor educats o disposar de menys oportunitats del progrés econòmic. Un dur càstig per a un poble de cinc milions d'habitants, el mateix que Finlàndia, Noruega o Irlanda. Un dur càstig per a més del 10% d'una població que, estant a Espanya, es pregunta on es troba la part d'Espanya que li correspon.

L'administració autonòmica valenciana gasta en termes comparatius menys que la mitjana gairebé en tot, sanitat, educació, prestacions socials, el tema de la dependència miren vostés com estaven les coses, infraestructures sobretot, polítiques d'ocupació, polítiques d'innovació. A vegades més del 30 i del 35% del que és la mitjana d'altres comuni-

tats autònoms. I això és conseqüència de l'afany *austericida* evidentment que ha obligat a concentrar la despesa en els serveis públics fonamentals, abandonant altres polítiques tanmateix necessàries –ja en parlarem d'això al final de la meua intervenció.

Malgrat això, la despesa per càpita en els anteriors serveis fonamentals ha estat inferior a la mitjana espanyola. Mentrestant els recursos destinats a finançar altres polítiques racionals amb el creixement i la sostenibilitat –torne a repetir, infraestructures, innovació, ocupació, turisme i cultura– han arribat, com dic, a ser quasi bé la meitat del que se donava en altres comunitats autònoms.

La valenciana s'ha situat entre les comunitats que dediquen menys recursos per habitant als seus serveis i, al mateix temps, entre les que registren major nivell de dèficit pressupostari. Com és això? Més dèficit, menys despesa?

El problema valencià ha guanyat en intensitat a mesura que en lloc de proporcionar unes solucions reals se'ns ha connectat a eixos instruments de respiració assistida, coneguts com el FLA; de respiració assistida o els plans de pagament de proveïdors. Sent vergonya, ho dic de veritat, senyories, sent vergonya com a conseller, vergonya aliena, quan escolte que estos préstecs, que no són altra cosa que això, préstecs, constituïren una sincera prova de la sensibilitat del Govern d'Espanya cap als valencians. Vergonya aliena! Fins i tot una almoïna, una almoïna té més sensibilitat que esta trampa que ens obliga a endeutar-nos sense pausa perquè no es produïssa la caiguda del nostre ja malmés estat del benestar. Seria com agrair que se'ns permeta escollir el tipus de corda amb què ens hem de penjar.

Els valencians hem de ser plenament conscients que s'està faltant al respecte nostre. El FLA no és un mecanisme neutral. La seua aplicació i el mecanisme de control exercit constitueixen un actiu exercici de recentralització política.

El Govern d'Espanya ha aprofitat els efectes de la crisi per augmentar la seua presència i reduir la de les comunitats autònoms; això ja ho sabem tots. Però és tot molt més subtil, molt més subtil. No cal més que observar com es distribuïxen els objectius del dèficit, per exemple, una distribució asimètrica en la qual el govern central se pot donar fins a un sostre del 3% per a l'any que ve i a nosaltres un 0,3. Ah caram! Com si nosaltres no tinguérem les obligacions de tres dels quatre pilars bàsics de l'estat del benestar! Ells tenen la seguretat social, evident, que jo la separaria; després tenen tota la resta. Nosaltres tenim la sanitat, l'educació i la seguretat social, que són inflexibles a la baixa. Hi haja crisi o no hi haja crisi, els xiquets han d'anar a l'escola i els maltats han d'anar als hospitals (*aplaudiments*) i els dependents han de ser atesos.

La perversitat del senyor Montoro i companyia consistix en que ell sí que pot tindre un sostre del 3% del dèficit i nosaltres un 0,3, com si nosaltres poguérem reduir, com molt bé va dir la vicepresident un dia, que me va encantar; diu, «no, no, senyor Montoro, si no passa res, done'm el nom dels xiquets que hem de traure de les escoles i el nom dels malalts que no poden entrar als hospitals». Perquè d'això es tracta, d'això es tracta, perquè és eixa la nostra responsabilitat. D'això és tracta.

Està clar que l'estat no té este tipus de responsabilitats. Té la seguretat social, que ja està fent un bon dany a la caixa de reserva, però sobretot té moltes altres obligacions, que sí que podien ser flexibles a la conjuntura econòmica, amb tots els respectes. No sé per què enguany s'han de comprar tants carros de combat i no se'n podien comprar tres menys o no se podien fer tants quilòmetres d'AVE, que no són necessaris i que és una milionada que va a costa de l'estat del benestar. (*aplaudiments*) Això sí que és flexible a la crisi, menys quilòmetres d'AVE perquè no podem fer AVE.

Alguns de vostés recorden com va nèixer la Ciutat de les Arts i de les Ciències, com a ciutat de les ciències? Això era una idea del govern socialista de l'any 1989 o per ahí. Vostés saben que vàrem parar absolutament tota l'edificació en la ciutat de les arts quan va vindre la crisi de 1992? La vàrem parar absolutament perquè sabíem distingir molt bé entre el que eren necessitats, el que eren coses que volien fer però que no eren prioritàries. Perquè la política és prioritat, són prioritats amb els mateixos diners. I ho estem demostrant en l'exercici pressupostari d'enguany amb els mateixos diners que vostés, el govern anterior, va posar en el pressupost estem fent meravelles, estem fent meravelles, perquè estem canviant les prioritats i estem ficant per davant les persones i les necessitats i l'estat del benestar, això per davant de tot. I estem reduint òbviament els capritxos, les històries de sous inqualificables, de llocs de treball de gent que no va a treballar, etcètera.

Tot això, ho compararé i ho diré en la segona part de la meua intervenció, és diferent a les retallades. Perquè una cosa són les retallades i una altra cosa és l'eficiència, una altra cosa és l'eficiència. Sí, sí, senyors de la dreta, l'eficiència que vostés mai no han volgut per al sector públic, perquè volien privatitzar-ho tot. (*aplaudiments*) Efectivament. D'això en parlarem després.

Ara anem a parlar de finançament. I tampoc val caure en la trampa saducea de la impossibilitat de canviar les coses. «No anem a espantar, perquè si demanem més diners les altres comunitats autònoms se ficaran nervioses i serà un *potingue*.» I això és el que ha passat fins ara. Però és que ahí hi ha una trampa saducea ahí. És que resulta que hem de parlar de tot el pastís, no del pastís que ja el senyor Montoro de manera magnànima dona a les comunitats autònoms, no, no, de tot el pastís, el de les AVE, el de les autovies que no circula ningú i tot això que és part del pressupost de l'estat. D'això també volem parlar.

Volem parlar de tot el pastís, del tot el que paguem els contribuents, de tot el que estem traient de les nostres butxaques, de tot el pastís. I amb tot el pastís, aleshores totes les comunitats autònoms i sobretot les que pitjor estan, com la nostra, sí que podem parlar d'augmentar la nostra capacitat financera. Sí que podem, perquè n'hi han diners, n'hi han diners, en este moment n'hi han diners. Però eixos diners estan mal distribuïts.

I, per tant, possibilitats n'hi han i estic convençut i estic convençut inclús, probable possibilitat que el Partit Popular guanyara les eleccions generals, fins i tot en eixe context açò és inaguantable. I pobre del Grup Popular valencià si no és una part fonamental en la consecució d'un canvi del sistema de finançament autonòmic. Sí, un marc de recentralització i d'insuficiència financera.

El govern valencià encapçalat pel seu president ha iniciat el que serà una llarga i dura però necessària marxa; la de sol·licitar la col·laboració activa de la societat valenciana. Així ha succeït ja amb les forces polítiques, la major part d'elles presents en estes Corts, totes, d'alguna manera totes han dit que sí i això, com poden imaginar vostés, és un pas important.

Però el que és més important encara és que el missatge ha calat, ha calat en la societat valenciana. Jo crec que este moment és històricament molt bonic com a valencians. Com a mínim hi ha una cosa que ens unix a tots. Després d'haver partit per la mitat la societat valenciana entre bons i mals valencians des del principi de la transició per qualsevol excusa i pretext que ens ha debilitat absolutament, hem sigut invisibles en Espanya i invisibles en el món, ara resulta que tenen com a mínim una causa, alguna cosa que ens pot unir a tots i som cinc milions de persones i podem fer molt de forat si mantenim, almenys en este tema, la unitat.

Però no és una unitat política, que és necessària, però no és suficient, sobretot la unitat cívica, la unitat de la societat, de la societat civil.

Quan parle de suport em referisc, com és lògic, a les iniciatives parlamentàries, tan importants i necessàries, perquè l'expressió democràtica s'eleva amb conjunció amb el govern valencià i d'altres veus de la comunitat. I em referisc també a la tasca de suport que pot realitzar la comissió d'experts de Les Corts. Ahí sí que ens agradaria com a govern continuar tenint eixe recolzament, senyor president, perquè crec que ací no cal inventar la pólvora o descobrir el Mediterrani. Les coses estan perfectament perfilades en la comissió d'experts. És tracta de posar-les al dia, d'emfatitzar, de treballar més a fons, perquè hi han aspectes que no s'han pogut treballar encara, etcètera. I, sobretot, sumar, sumar voluntats, sumar voluntats i sumar la idea de dir «prou, s'ha acabat, els valencians no podem continuar estant així». Jo crec, torne a repetir, que estem en unes condicions idònies per a fer-ho.

A partir dels elements de diagnòstic i de raciocini, que se sumen als ja existents, presentarem una nova proposta de model de finançament al Govern d'Espanya en el futur marc de la reforma del model ara existent. De fet, fórem de les primeres comunitats autònomes que ja en el mes de juliol, quan encara no portàvem ni uns dies en el govern, vàrem ja presentar una proposta de reflexió a la comissió d'experts, que avui ha vingut un burofax del ministeri per a dir que eixa comissió se podria reunir.

Se podria reunir... Vostés saben en quin mes estem de l'any 2015? Estem en el mes de setembre ja avançadet. L'any 2014 s'havia d'haver canviat el model de finançament. S'acabarà la legislatura i, òbviament, no s'haurà canviat el model. Això és gravíssim, és una falta de respecte a la gent; «a la gent» vol dir a nosaltres, a vostés com a representants del poble, però a la gent, en este cas a cinc milions de persones.

I per què no s'ha fet? És una bona pregunta. Per què no s'ha fet abans? Què ha passat? La crisi era la gran raó per la qual no es podia fer? Mire, torne a repetir, la crisi era el moment per a fer el canvi, perquè és la crisi la que ha denotat que el model no funcionava; és la crisi que ha dit que és la sanitat, l'educació i la dependència les que han patit més la crisi. És ahí que s'havia d'haver canviat, no una excusa per a no canviar-ho, perquè les comunitats autònomes estem patint-ho i esta, torne a repetir, més que més.

Però, bé, excuses de mal pagador, mai millor dit, el cas és que no s'ha fet. I cada dia que passa, cada dia que passa tenim més problemes. Són 40.000 milions. Vostés se creuen que això ho poden pagar? Sincerament. Ja significa el segon concepte pressupostari. Però se pot créixer, se pot seguir creixent perquè tenim un dèficit estructural? És que tenim una despesa *per capita* i gastar poc no vol dir gastar bé, eixe és un altre tema, un tema gravíssim. Quan se té poc s'ha de gastar millor, s'ha de pensar bé en el que se gasta. No pot ser que no arribes i resulta que te gastes en festes, fotos caríssimes i grans *tinglados* improductius.

Vostés saben que al principi de la dècada dels noranta la renda *per capita* dels valencians era la mitjana d'Espanya i que en estos últims vint anys hem perdut 12 punts de renda *per capita* relativa respecte a la mitjana espanyola? I Espanya no és Euskadi, Catalunya o Madrid. No, no, no. Espanya també és Galícia i també és Extremadura. De la mitjana espanyola, en estos vint anys ens hem empobrit en 12 punts de renda *per capita*. Això és terrible i és terrible pensar que evidentment els governs no ho expliquen tot. Però les polítiques econòmiques, sí, les polítiques econòmiques, sí.

Jo els explicaria a alguns de vostés, que sembla que estan nerviosos per estes evidències, que... (*Remors*) Vosté

en concret que ara me replicarà, sí, sí, ara vindrà ací i me replicarà segurament. Però vosté ha de saber, vosté en concret, per a què ja prenga nota per a la rèplica, que una part important de la caiguda relativa de la renda *per capita* és per la diferencial, diferencial de productivitat de la nostra economia al respecte, i el canvi del model econòmic que és fonamental se fa, en un món de petites i mitjanes empreses, diríem, en un món de microempreses, com és el cas valencià, se fa òbviament amb la complicitat, amb la confiança, amb el treball conjunt amb el sector públic.

I nosaltres no hem pogut fer polítiques de pimes; vostés amb el comportament que han tingut, que han desviat els pocs recursos que arribaven per a coses no productives, no s'han posat entre cella i cella el que era fonamental per a nosaltres. I ho han fet altres llocs, per exemple Euskadi, amb metralladores i amb (*inintel·ligible*) ... i no sé què, han fet un canvi de model que en este moment, d'aquella economia de bases i... (*Remors*)

Estava dient que una economia amb tots els problemes polítics que ha tingut ha sigut capaç de fer una economia de bases hidrometal·lúrgica i de construcció naval i de coses bàsiques en una de les economies més avançades d'Europa occidental amb un nivell d'atur que és la meitat de l'espanyol. Això és el que havien d'haver fet ací en lloc de fer tots els *tinglados* que hem estat fent i perquè el govern de La Generalitat no ha tingut les prioritats que tocava. Pocs diners i mal utilitzats, molt mal utilitzats! (*Aplaudiments*)

Evidentment, estes coses les podem canviar i les volem canviar, este govern les vol canviar. Les vol canviar, perquè acabe de dir que volem canviar-ho per la via de reclamar allò que és just, el que toca, el que toca, perquè tots paguem els impostos, supose, no?, com els altres, i tanmateix no ens arriba el mateix.

Miren, els ingressos *per capita* valencians, pel finançament autonòmic, són uns dos-cents cinquanta euros per baix de la mitjana.

La despesa *per capita*, poca i mal utilitzada, és cent cinquanta-cinc. Com deia adés, sobre ser una despesa *per capita* inferior a la mitjana, estem generant dèficits estructurals perquè encara n'hi ha una diferència de cent euros *per capita* pels quals es genera el dèficit.

Doncs, tot això hem d'intentar arreglar-ho. I hem d'intentar arreglar-ho des de dos perspectives:

Intenar, donant exemple, donant exemple. Quan jo m'he de sentir en el Consejo de Política Fiscal y Financiera, per part de gent del seu partit i del ministeri, que els valencians som uns malgastadors i que ho fem molt malament i que tot el dèficit està generat per això, jo me rebel·le perquè no és veritat! (*Aplaudiments*) Els valencians no som malgastadors i tenim dret a que se canvie el sistema de finançament, tenim tot el dret a fer-ho, tot el dret. I mos ho hem sentit..., no jo només, eh?, només cal mirar les actes, eh?, s'ho han sentit tots els consellers anteriors, eh?, que és bastant més lamentable.

D'això es tracta, de la mala imatge, d'allò que hem anat acumulant durant vint anys, que ha significat que mos han llevat inclús l'autoritat per reivindicar allò que és just, de la mala imatge que teníem.

És una (*inintel·ligible*) ... brutal, terrible, límit. I hem de recuperar l'autoritat per a reivindicar allò que és just. I, per tant, el tema de la imatge és molt important, el tema del bon govern és molt important, importantíssim, el de donar exemple, el d'acabar amb totes les frivolitats amb què s'ha treballat durant estos anys.

I, naturalment, en la mida que tenim una àrea de responsabilitat impositiva, intentar lluitar contra el frau fiscal, intentar lluitar contra el frau fiscal; pensar si podem fer

actuacions de contribució, impositives, que puguen encara augmentar quantitativament, però també millorar la pressió fiscal sobre els diversos segments de la societat... Hem de fer moltes coses.

Però, ¿i el finançament complementari dels fons europeus? ¿Vostés saben que s'havien oblidat pràcticament del finançament europeu? Ahir va arribar una carta de Brussel·les recordant-nos que hem de tornar –no dic els milions perquè s'espantaran–..., els milions que hem de tornar a Brussel·les per falta de control de les ajudes de la PAC. ¿Tornar a Brussel·les diners perquè no s'han fet bé els expedients? No digam ja les multes que mos han posat i les que mos posaran, no?, etcètera.

Estem parlant de coses que, realment, per a canviar-les, hem de canviar nosaltres primer, nosaltres primer, i hem de crear-nos autoritat per a demanar allò que és just. I això és molt important.

Jo crec que estem en condicions de fer-ho, almenys el govern té moltes ganes de fer-ho, de tocar la pesseta..., l'euro en este cas, de tocar l'euro, de vore cada euro on va, que això és important.

Miren vostés, la vida econòmica de les nostres empreses i de les nostres famílies depèn molt de l'acció directa del govern, però també de l'acció indirecta a través d'instituts financers, com, per exemple, l'Institut Valencià de Finances.

¿Vostés saben quin mal ús s'ha fet de l'Institut Valencià de Finances? Més d'un i més de dos hauran d'anar al fiscal, eh? Però a nivell macro, a nivell agregat, ¿saben vostés que n'hi ha més d'un 62% de morositat? ¿Vostés saben que l'Institut Valencià de Finances i, connectadament, la Societat de Garantia Recíproca –que és una institució privada, però que, al final, pràcticament la majoria del pes i de l'accionariat i de la responsabilitat financera caurà de mans de La Generalitat, a través de l'Institut Valencià de Finances...? ¿Vostés saben que eren instruments molt bons, una idea molt bonica perquè en un món de microempreses i en un món de xicotetes empreses este tipus d'institucions poden anar una miqueta més enllà del que va el mercat, del que van les institucions financeres privades, del que van els bancs i, sobretot, una vegada perdudes de manera miserable les caixes d'estalvi –com s'ha fet ací, caixes de cent cinquanta anys que vàrem perdre en quinze dies, com qui diu?

Este tipus d'institucions, que tenen col·laterals, que poden permetre que inclús els bancs i les institucions privades puguen anar una miqueta més enllà, perquè tu reserves l'Institut Valencià de Finances per a aconseguir que vagen allí on ells no anirien de manera directa...

Tot això s'ha tirat per l'aire, s'ha fet un... 62% de morositat. Però, per què? Perquè se van desnaturalitzar eixes institucions sobre la marxa. En lloc de dedicar a allò que s'havia de dedicar, es varen involucrar en tota l'especulació immobiliària que encara estem pagant. Tota la punxada immobiliària l'estem pagant, també les institucions públiques financeres. I algunes d'eixes operacions –ja arribarà ací el director de l'Institut Valencià de Finances i ho explicarà amb tot detall– tenen noms i cognoms.

I espere que l'opinió pública siga conscient de com s'han utilitzat els diners de tots i, sobretot, el mal ús dels instruments boníssims que teníem per a anar més enllà d'allò que el pressupost podia donar de si.

Com deia adés –i no vull allargar-me–, (*remors*) ...

(*Ocupa la presidència el president, senyor Enric Morera i Català*)

El senyor president:

Continue, conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...La segona línia estratègica és aconseguir l'eficiència, millorar l'eficiència del nostre sector públic, que ha d'estar al servei de la societat, al servei de les empreses, al servei de les famílies.

Ara vaig a explicar..., perquè estan també molt interessats en saber les mesures. La primera que té a vore és en l'ús dels pressupostos. Els pressupostos són una ferramenta fonamental per a aconseguir millorar l'eficiència.

Miren vostés, ja ho estem fent. En estos setanta-nou dies que tenim, ja hem aconseguit reordenar les prioritats del govern. La vicepresidenta ha pogut, per exemple, poder fer front a eixos pagaments endarrerits que afectaven el sector més dèbil de la societat gràcies a que hem fet una modificació pressupostària molt important. Perquè eixes modificacions pressupostàries, que estan legalment permeses, s'han posat al servei de qui més ho necessitava perquè les nostres prioritats han canviat –i estic parlant del pressupost de 2015, és a dir, del pressupost que vostés varen elaborar.

El mateix ha passat amb els fons europeus, el mateix ha passat. Nosaltres, amb els fons europeus, el que hem fet és acceptar el pla que havia fet el govern anterior, perquè si no estaríem dos anys sense poder utilitzar fons europeus, i reordenar-los internament per a ficar altres prioritats. Prioritats que, com s'ha dit tantes vegades i se dirà al llarg de les compareixences dels nostres consellers, estan els serveis socials bàsics, en principi.

I el que és més trist és que després cal entrar també en polítiques econòmiques, en polítiques industrials, en polítiques d'infraestructures, i no ens arriben els diners. I esta economia té més necessitat que altres economies d'Espanya per a fer el canvi de model productiu. Perquè eixe 12% de caiguda de la renda *per capita*, com he dit anteriorment, està vinculat al model productiu que tenim. Bé.

Per tant, un sector públic eficient és fonamental.

I hem dit que la primera qüestió, òbviament, ha sigut disputar-li al senyor Montoro eixe cataplasma que va fer en desembre de 2014 amb el senyor Moragues per tal de dir que teníem més ingressos dels que teníem i menys despeses de les que teníem per a permetre continuar la respiració assistida del FLA.

Doncs, molt bé, hem hagut de rascar i hem hagut, com ens havíem compromés amb la gent, amb els nostres electors sobretot, de dir la veritat. I vam descobrir, a la setmana d'estar en la conselleria, que en el PEF –programa d'equilibri financer, que és aquell que has de presentar en el Consell de Política Fiscal i Financera perquè, si no, no te donen FLA– vam descobrir que hi havien, atenció!, mil cinc-cents milions d'ingressos ficticis.

Però no acaba ahí la història. No, no. És que, quan al cap d'uns dies vàrem anar descobrint més coses, vàrem descobrir que hi havien, d'entrada, quatre-cents milions de despesa sanitària que no estaven en els pressupostos, estaven fora dels pressupostos. Sumen, eh?, vagen sumant.

Però és que, després, en les setmanes següents, hem descobert, d'ací i d'allà, més de dos-cents milions d'euros que no estaven en els pressupostos. Vagen sumant, eh?, vagen sumant.

Què vol dir això? Vol dir que tenim necessitat de refer un PEF –jo crec que hauríem d'estar tots d'acord amb això– que fóra realment..., que plasmara la realitat, és a dir, que diguera, de veritat, quants ingressos tenim i hem tingut i quina despesa. I això resulta que serà molt més, generarà un dèficit superior al 0,7, que és el que mos ficava el ministeri per a enguany. Serà 2,3 o 2,4, que se diu de seguida, però és molta la diferència.

I saben vostés què n'hi ha darrere de tot això? No només que estem diguent la veritat, és que el senyor Fabra..., presi-

dent Fabra, perdó, el president Fabra, abans de les eleccions, abans de les eleccions, s'havia traspassat, s'havia carregat el sostre de dèficit del 0,7. És a dir, quan nosaltres entrem en el govern ja s'havia passat el sostre de dèficit que havien pactat el senyor Moragues i el senyor Montoro.

Tot una ficció. Aixina no es pot anar per la vida, no es pot anar per la vida, senyores i senyors. Hem de saber d'on partim i on anem i què fem. I els assegure una cosa, eh?, anirem quan se mos convoque –abans de les eleccions, que ja és molt difícil– al nou Consejo de Política Fiscal y Financiera i anem a dir-li al senyor Montoro: «Això és el que mos hem trobat i això és el que n'hi ha. Faça el que vullga, el que vullga, el que li done la gana, però tenim l'obligació, com a representants del poble valencià, de dir la veritat.» (*Aplaudiments*)

Una altra cosa, com que els PEF són bianuals, és que per a l'any 2016 tenim l'obligació també, amb la nostra gent, amb el que representem tots els qui estem en la cambra, d'explicitar quines són les reivindicacions justes de nous ingressos provinents d'un nou sistema de finançament autonòmic, que esperem que a l'any 2016 estiga perquè hi ha un compromís de tots els partits polítics que se presenten a les eleccions generals, perquè pugam tornar a la senda de la consolidació fiscal.

Nosaltres no estem en contra. Nosaltres creguem que el tema de la consolidació fiscal és un tema important. No és l'únic perquè, com ha dit molt bé la vicepresidenta, primer estan els xiquets que han d'anar a escola i els malalts que han d'estar en l'hospital, però l'estabilitat macroeconòmica també és molt important. I, per tant, a nosaltres ens agradaria... estaríem entusiasmats d'arribar al 0,3, com vol Brussel·les, naturalment. Té una solució molt fàcil: repartir el pastís d'una altra manera entre el govern central i les comunitats autònomes i conformar, d'acord amb la lògica, que fera que, com a mínim, nosaltres estiguérem en la mitjana, cosa que tornaria a ser injust perquè, després de tants anys, de tant de temps per baix de la mitjana, alguna necessitat tindríem d'estar millor que la mitjana per a compensar. Però ens quedem amb la mitjana. Si estiguérem en la mitjana, si donaren els recursos que toca, no hi havia cap problema perquè la Generalitat valenciana complira el sostre de dèficit de 0,3, cap de problema. Entusiasmats de fer-ho. Però, clar, és que t'has de sentir en el Consejo de Política Fiscal y Financiera el senyor Montoro i el senyor Beteta dir: «Las comunidades cumplidoras y las no cumplidoras.» I dius: «Xe, doncs no tenen cara estos senyors!» Que més m'agradaria ser complidor. (*Aplaudiments*) Però, per favor! (*Rient*) Encantat de ser complidor... Si paguen, si ficaren els ingressos. Complidoríssim! Si és estupend!

Per tant, el que volem, i l'estat ja ha fet la primera proposta, és que ens ajuden tots els membres de la cambra que configurar... (*Remors*) (*Algú diu: «Xxt.»*) Els que vullguen despenjar-se que se despenjen, eh? I el poble valencià ja prendrà nota del que fa, no? Però seria interessant que tota la cambra defensara estes tesis respecte del pes del 2016. És a dir, anar a la senda fent una clara disposició de les partides suplementàries que són necessàries per a complir el 0,3. I la manera de fer-ho és no amb l'actual sistema, sinó amb un nou sistema de finançament autonòmic que permeta evidentment que tingam estos diners.

Doncs bé, l'any 2016 hi ha un pressupost. Sí, podíem prorrogar el d'enguany, perquè tindríem tota la legitimitat per a fer-ho, perquè hem arribat molt tard al govern. I si se fa bé els pressupostos, comencen en febrer a fer-se els pressupostos de l'any següent. I nosaltres comencem en setembre per a fer això. Sí, sí, perquè el 31 d'octubre ha d'estar ací el pressupost. És a dir, estem parlant que les condicions de

treball és anar contra rellotge. I anem a fer-ho. Però anem a fer-ho amb un evident canvi de prioritats, com és per altra banda obvi, i sobretot anem a intentar que la manera de fer el pressupost no siga la inercial, és a dir: «Bé, tots demanen un 10% més.» No, no, se tracta de canviar l'estructura dels pressupostos. Es tracta d'habilitar les partides que són necessàries perquè els compromisos de govern puguen utilitzar-se, canviar per tant l'estructura, pensar, en definitiva, –com ha dit molt bé la presidenta anteriorment– i acabar conformant una estructura pressupostària que responga a les noves decisions polítiques. I sobretot tindre en compte que només amb l'augment del finançament autonòmic o no complirem el 0,3, que a la millor, si no canvien, segurament no podrem complir-lo, cosa que a mi sincerament m'agradaria fer-ho, però... Perquè tenim unes necessitats de suplir les mancances acumulades durant vint anys en serveis bàsics i en serveis, en definitiva.

Per tant, això és prioritari, però els assegure de veritat que m'encantaria poder complir el 0,3. M'encantaria. Només si els ingressos són els que toquen. Eficiència, per tant, productivitat, noves tecnologies. Parle d'eficiència i sabem que tenim en esta conselleria una direcció general que pot ser un bon instrument, que és la Direcció General de Sistemes d'Informació i Comunicació.

Vostés saben que n'hi han tres mil ordinadors en un magatzem? Tres mil ordinadors que no connecten amb la xarxa, perquè –atenció– el director general corresponent no s'entenia amb altre director general, i ara resulta que els tribunals de justícia de tot el País Valencià, tota la Comunitat Valenciana, estan sense ordinadors nous perquè estan acumulats per la ineficiència, la indolència i l'absurditat que significa no haver parlat uns amb altres en la compra dels ordinadors? Tres mil. I quan vinga esta vesprada la consellera de justícia els dirà com està el pati, eh? Els jutges se'n puguen per les parets, se'n puguen per les parets de la infradotació... Bé, a la millor a vostés eixes coses no els preocupen, sinó tot el contrari.

Però jo el que sí que volia dir-los és que arriben a este punt. Tres mil. És a dir, fa un any, no fa dos mesos, fa un any que estan en un magatzem perquè no s'ha trobat la manera de lligar-ho amb els sistemes d'informació. Eixe és el tipus de coses que no volem. No volem que l'administració pública, la de tots, la que és capaç de crear una ciutat més justa i més igualitària siga tan ineficient com ha segut, que és el que realment, normalment la dreta econòmica vol, que siga ineficient. No els preocupa. N'hi ha un concepte històric, que és molt bonic, que és el de classes extractives. Vostés saben el que són les classes extractives? Doncs, ara (*inintel·ligible*) ... preocupa. No, no, no, no, no, té molt a vore amb el que estem diguent, eh? (*Remors*) Té molt a vore amb Gürtel, té molt a vore amb Nóos, té molt a vore (*aplaudiments*) amb totes estes coses, eh?, amb Brugal, té molt a vore. Mire, molt a vore, molt a vore, molt a vore. I en Andalusia i on siga. Molt a vore, molt a vore. Excuses de mal pagador, no. Té a vore en aquells que utilitzen el sector públic, l'administració pública per a guanys particulars. Això ve des de quan... les mines d'or i plata en Amèrica. Això ve d'allí. Se crea una estructura que la gent va al sector públic per a fer guanys particulars, no per a pensar en els interessos generals.

I alguna cosa d'això sembla, sembla, eh? –no ho sé vostés el que pensen–, sembla que ha passat ací. Bé, doncs tot això es pot millorar. Tenim un pla de replantejament de tot el sistema informàtic, de tot el sistema d'informació, que va a permetre habilitar i fer viable tot això que s'ha dit: que no puguen estar en cues perquè no n'hi ha ni dades, ni n'hi ha informació per al tema de la dependència o del tema de tantíssimes coses. Vostés saben que moltes vegades s'han de fer dos anàlisis diferents perquè resulta que el programa

d'un hospital no està compaginat amb el programa d'un altre hospital, és a dir, que el sector públic ha de pagar dos analítiques senzillament perquè no n'hi ha comunicació entre dos hospitals? Tot això està passant. Això ha passat, i això és indolència, això és indolència, això és desinterés per parlar dels interessos generals. I això és el que anem a fer nosaltres. La petita gran revolució, si és que volen parlar de coses concretes. La petita gran revolució que significa fer eficient el sector públic. Fer eficient el sector públic per a aconseguir que siga útil per a la majoria de la gent! (*Remors*)

Li explique això de la Ciutat de la Llum? Li explique això d'Aerocas? Bé, doncs això hem de fer. Hem d'intentar fer front a totes les mines antipersones que ha dit la senyora vicepresidenta. Tot això hem de fer, perquè a mi m'encantaria no parlar d'estes coses, senyor Castelló. Senyor Castelló, m'agradaria no parlar d'estes coses. M'agradaria partir de zero. M'agradaria partir de zero. Torne a repetir, de zero! Perquè aixina... (*Algú, amb el micròfon desconnectat, diu: «No menys quaranta.»*) No menys quaranta! (*Rient*) No menys quaranta. (*Aplaudiments*) És a dir, demanen polítiques, i les polítiques de tancar forats, hem d'estar tapant forats. Hem d'estar... Inclús la generació dels meus néts estaran pagant les excentricitats que han fet vostés en estos vint anys, eh?

El senyor president:

Senyor conseller, vaja al tema. (*Rialles i aplaudiments*) (*Veus*)

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Gràcies, senyor president.

Sembla que no els agrada el que estic dient. Bé, de tota manera la conclusió de tot això és que esta conselleria, que és d'Hisenda i de Model Econòmic, té les responsabilitats pressupostàries. Ja els he dit que anem a treballar per fer el pressupost d'una manera diferent. Anem a treballar sobre sistemes tributaris per a lluitar sobretot contra el frau fiscal. Tenim molt pocs inspectors tributaris. La part que correspon a nosaltres és una part que necessita un reforç per part dels inspectors tributaris. Anem a intentar òbviament pensar amb tota la cambra, però sobretot amb els partits que sostenen el govern, intentar pensar el que en tota Europa existix, són les taxes mediambientals i les taxes que tenen a vore amb l'ús de les instal·lacions hoteleres, i tantíssimes coses per a fer, en el mitjà i llarg termini. I sobretot qualsevol alteració del sistema tributari tindrà sempre una lògica progressiva. És a dir... La senyora Bonig és encantadora, la Thatcher de la Plana.

És a dir, sobre els llibres de text li diré... És que m'ho ha preguntat, eh? (*Remors*) Bé, doncs la del costat, és igual. M'ho ha preguntat. Mire, ha de... Bé, jo crec que el conseller li ho explicarà millor el dilluns. Però n'hi ha una idea molt important. Una cosa són els serveis bàsics i els serveis que han de ser de caràcter universal, que això arriba en educació fins als setze anys, i una altra cosa és més enllà dels setze anys, que no són obligatoris. I ahí el principi d'universalitat, el cas de llibres de text, ha de ser canviat pel principi d'igualtat d'oportunitats, que tot el món que vullga estar en la universitat pugua estar-hi. Estos principis diferents, el d'universalitat i el principi d'igualtat d'oportunitats. Per tant, en el principi d'igualtat d'oportunitats i este govern ho té molt clar, el que volem és aconseguir no discriminar la gent que per raons de renda no pugua estar en la universitat. I per exemple, és revolucionari, en el bon sentit de la paraula, o en el mal sentit de la paraula, em dona exactament igual, fer que un becari pugua continuar estudiant amb un cinc, amb un cinc,

que aprobe amb un cinc, com aprova la resta de gent que no necessita una beca. Això és el que no discrimina, el que dona principi d'igualtat d'oportunitats.

I que és important que els quatre duros que encara hem anat arreplegant per ahí, d'ací i d'allà, vagen a beques que planteja el principi d'igualtat d'oportunitat. Per tant, hem de començar a tindre un canvi de xip i saber què significa el principi d'universalitat per a la part d'estudis obligatoris, del que són els estudis superiors, que ahí el que s'ha d'aplicar és l'altre principi d'igualtat d'oportunitats.

Em pertoca parlar del tema del turisme, perquè...

El senyor president:

Senyories, portem cinc hores de debat. Jo els demane un poc de paciència, que el conseller es pugua expressar correctament. Continue, senyor conseller.

El senyor conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Sí, no sé si s'han après el nom de la meua conselleria. És Hisenda i Model Econòmic. Bé, presidència m'ha atribuït a mi la compareixença parlamentària que té a vore amb els temes de turisme. Bé, jo sobre açò, i naturalment després el secretari autonòmic de turisme podrà desplegar en comissió el tema amb profunditat, volia dir-vos el següent, unes quantes idees, però és molt important. Primer, el turisme és un tema d'estat, el turisme és estratègia, el turisme és intel·ligència (*inoible*) ... és tot això. Perquè és tot això? Perquè el turisme té una dimensió, una multidimensió econòmica, afecta moltes altres activitats econòmiques, té un efecte derivat molt important. Perquè té a vore amb el disseny del territori, té a vore amb la cultura de la innovació i de la gestió del talent, té a vore amb la necessitat d'imprimir una lògica de qualitat perquè no siga invasiva la presència dels nostres turistes, sinó que sigam capaços de complementar, d'arrodonir programes massius, com és el model de Benidorm, que està molt interessant, que no és repetible, el model de Benidorm no és repetible en la resta del territori valencià, amb altres models de turisme que siguen respectuosos amb el paisatge, amb el medi ambient, etcètera, i que no siga un rebliment de ciment, una costa -450 quilòmetres que tenim de costa meravellosa-, que no estiguen reblits com poden, si no tenim unes polítiques sobre el territori que blinden el turisme d'esta manera.

De tal manera que jo crec que podem aconseguir un canvi en les formes turístiques i en les preferències turístiques. Té a vore amb el turisme cultural, turisme urbà, turisme esportiu, turisme -diríem- de medi ambient, del senderisme, turisme de l'interior, models rurals, etcètera. I tot això és pel que este govern aposta si el deixen explicar-los-ho.

Per tant, és veritat que comencem una nova etapa. És veritat que no estem a favor d'autocondecoracions, de fotos cares. Estem a favor del treball concret, actiu, de les petites coses, del canvi de prioritats, d'intentar ficar les polítiques contra l'atur, polítiques de canvi de model econòmic per damunt de tot, perquè sabem que si tenim dos punts més d'atur en esta comunitat autònoma que en la resta d'Espanya, i això que Espanya junt amb Grècia és on n'hi ha índexs d'atur molt gran, és justament per un model econòmic que s'ha esgotat. S'ha esgotat perquè ha segut exitós en els anys seixanta, en els anys setanta, en els anys huitanta, en els anys noranta. Però que no pot continuar. I per tant, com a conseller de model econòmic, i ho vaig explicar l'altre dia davant dels empresaris, crec que és hora que iniciem amb la col·laboració dels nostres empresaris i dels nostres sindicats un canvi substantiu. Per a això necessitem recursos. Són els primers que ho han entés, els empresaris.

Tenim la política, tenim els mitjans, tenim la decisió ferma de canviar una lògica competitiva de les nostres empreses basada en el preu, basada en els salaris baixos, etcètera, etcètera, amb una política que estiga basada en la qualitat, en la intel·ligència, en el talent, en la productivitat, en la innovació, en la diferenciació del producte, etcètera, i per això els nostres empresaris –els nostres xicotets i mitjans empresaris– ens necessiten. Necessiten La Generalitat, eixa... eixa institució que no han tingut al seu abast en vint anys. Que el primer que es va fer pràcticament quan va entrar el senyor Zaplana al govern fou desmantellar el sentit de l'Impiva, que era el més pròxim al que jo estic diguent. No es tracta de reproduir el model Impiva. Es tracta de crear un nou model d'acord amb les circumstàncies actuals, d'acord amb el moment del canvi històric i de canvi de model econòmic perquè això siga possible.

I acabe, senyories, amb una reflexió final. Dels dos eixos estratègics d'acció del govern de la Conselleria d'Hisenda i Model Econòmic, millora del finançament i de l'eficiència de l'administració del sector públic, en el marc de l'Acord del Botànic i per superar, entre moltes altres coses, l'esperpent de moltes situacions com les que s'han oït en la compareixença anterior, hem d'intentar fer unes determinades activitats, unes determinades accions que passen –i perdonen que insistisca– amb més recursos, però també amb noves idees de funcionament.

Jo vull que quede clar que el missatge d'este govern és el següent: no més retallades, però sí molta més eficiència, que són dos coses diferents.

Hi ha gent que ha cregut –jo crec que per esta banda més– que les retallades portaven a l'eficiència. ¡Quin error! ¡Quin error! Miren, ¿saben vostés quin és el problema que hem tingut per tornar eixos milions que hem de tornar –que, com saben, és l'últim esclai de la setmana– a Brussel·les amb el tema de la PAC? ¡Perquè no tenien funcionaris que estiguessen dedicats a això! (Aplaudiments) ¡No tenien funcionaris dedicats a això! És a dir, en l'anàlisi cost-benefici, si jo pose funcionaris a fer això, anem a guanyar, els números eixiran, els nostres llauradors tindran política PAC i, a més, tindrem diners de Brussel·les. ¡No tenien funcionaris per a fer això! ¡No hi havien inspectors! Però sí que hi havia gent en les empreses públiques..., això sí.

Per tant, jo este és el missatge que done: no als retalls, sí a l'eficiència. I sí a l'eficiència perquè som coneixedors de les necessitats que té la societat valenciana, el teixit productiu valencià i volem que siga, sens dubte..., La Generalitat al servei de tots, de tots ells, perquè som un poble d'emprenedors, de creatius, de dinàmics, de treballadors i d'optimistes, malgrat tot. I, entre altres coses, eixe intangible tan important, que és la credibilitat del nostre poble, és el que el dia 24 de maig crec que va canviar.

Moltes gràcies. (Aplaudiments)

El senyor president:

Moltes gràcies, honorable conseller, per la seua exposició.

Senyories, d'acord amb el que m'han comentat, una vegada ha passat el termini..., tres i deu, portem més de cinc hores de debat, els propose que..., el ple es reprendrà a partir de les cinc de la vesprada.

Es suspén la sessió.

(Se suspén la sessió a les 15 hores i 13 minuts)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 5 minuts)

El senyor president:

Sí. Fan el favor de tancar les portes?

Reprenem la sessió amb la intervenció de l'il·lustre diputat del Grup Popular Rubén Ibáñez.

Té vosté la paraula per un temps màxim de quinze minuts. (S'interromp la gravació)

Molt bé, disculpen la interrupció. I té la paraula, per un temps màxim de quinze minuts, l'il·lustre diputat del Grup Popular Rubén Ibáñez. Pot vosté continuar.

El senyor Ibáñez Bordonau:

Muchas gracias, presidente.

Muy buenas tardes.

La verdad es que hasta el último minuto de la intervención del *conseller* de esta mañana estaba mirando dónde estaba la cámara oculta, porque sinceramente no daba crédito a lo que estaba oyendo.

Quiero agradecer al presidente de las Cortes que, después de una hora de intervención del *conseller* y cuando sólo le faltaban ya más o menos unos diez minutos para que acabara, le haya dicho «al tema», porque ese es el resumen de la intervención del *conseller*, al tema.

¿Y el tema cuál ha sido? El tema ha sido algo así como vamos a hacer un presupuesto; tenemos que cambiar el modelo de financiación; necesitamos recursos para un nuevo modelo económico; hay mucho tipo de turismo, de cultura, de playa y de interior; que el turismo es muy importante por la calidad del territorio y del paisaje; que hay que tocar la peseta y el euro, y que si estamos todos unidos en el tema de financiación los cinco millones de valencianos *podem fer un gran forat*.

Eso es todo lo que ha dicho, señor *conseller*. Y yo aquí venía a otra cosa. Yo no sé a lo que venían ustedes, pero a mí se me ha citado para escuchar las líneas generales de la política que va a llevar la *conselleria*.

Señor *conseller*, ¿esas son las líneas? Si esas son las líneas, no me extraña que haya tardado lo que ha tardado en venir.

Pero bien, *conseller*, quiero, después de este pequeño preámbulo, felicitarle. Es un acto protocolario, pero además es un acto sincero. He tenido ocasión de compartir con usted además curiosamente dos actos realizados pues casi entre la campaña y el inicio de la misma. Estuvimos juntos en una mesa redonda sobre financiación autonómica, en la presentación del libro de Vicent Cucarella, y también compartí con usted en la Universidad de Valencia aquellas jornadas sobre las entidades de crédito, el banco público, del que, por cierto, tampoco ha dicho nada.

Y quiero felicitarle, quiero felicitarle por su nombramiento, quiero felicitarle pues porque al final usted tiene las llaves de la caja. Eso puede ser mucho o puede ser poco. Puede ser mucho si solo usted tiene las llaves de la caja y puede ser poco si hay alguien que tiene copia de la llave de la caja.

Pero bueno, además, le quiero felicitar porque después de este verano de càsting de «tú sí que vales», usted parece ser que pasó a la primera y a usted lo eligieron rápido y pronto. Por lo tanto, yo estoy absolutamente convencido de que usted sí que vale y no me extraña que haya formado parte de este gobierno. Que haya formado parte de este gobierno casi treinta años después. Con usted el presidente ha hecho un *restyling* político. Un presidente de los ochenta se ha traído a un *conseller* de los ochenta.

Y usted vuelve a subir a esta tribuna como *conseller*, entonces de administraciones públicas, ahora de hacienda. Espero que no sea el nuevo Solbes, que se fue con el caos y